

<sida1>

Afskrift

Skrifteligt anförande af Pehr Königsson i Sorlsele, aflemnadt till undertecknad t.f. Visitor, under visitation i Sorlsele kyrka den 27 Januarii 1844.

I följd af Pastor Fjellners anmaning, att Skrifva, på det Allmänheten måtte komma i Kännedom om vårt värkliga (tillstånd) samt om flera omständigheter, som tilldraga sig i närvarande mörka och Sodomitiska tidevarf, gifves anledning, att i olärd enfalldighet, de korrta stunder, Marthas trägna drifkraft tillåter, i Jesu Namn tekna följande

Si jag sänder till Eder Profeter och vise och Skriftlärde. Matth. 23:34. Men Herren Christus förklarar dersammastädes, huru de skola emottagas, sägande: somliga af dem skolen I dräpa, m.m. Luther förklarar de förste vara sådana, som predika af den Heliga Andas blotta ingivelse, och tagatt icke utur skriften, eller genom andra menniskor[.] Vidare säger Han: sådane äro de högste och bäste; de Äro vise och kunna äfven göra andra visa, författa Skrift och utlägga henne; nemligen de föreställa mycket genom liknelser och bilder, samt förklara det samma. När nu den helige ande genom sådana straffar Verlden för synd: hvad under, om Jesu Profetia om dem fullbordas? Hvad som icke sker i gröfre värk och gerning, sker fullkomligt med ord och hjerta. Ty verlden och hennes köttsligen visa, tycks väl veta vida mera, och bättre förstå allting än sådane Dumhufvuden och galningar, som de ofta få heta.

I Sorlsele Socken har allt detta äfven Bokstafligen tilldragits i Närvarande mannaminne. Men desse och de, som genom den blifvit förde ifrån mörkret till ljuset, ifrån Satans magt till Gud, blifva vanligen skilda från andra annorlunda sinnade, med den benämningen, att

<sida2>

[<att> **upprepnig**] vi kallas Ny Läsare; en benämning hvilken strider emot sanna förhållandet: vi som alltid nyttjat de gamla, i Sveriges rike antagne Läro och kyrkoböcker, samt vår Gamle Lärofader Luthers skrifter, och de samma oss till Efterrättelse i allting ställa; såsom bordläsning, morgon och afton Böner. m.m. De andre, som hafva lika som afsagdt sig Luther, samt 1593 års, i Upsala, af Kongl. Majt, Riksens Råd och ständer samfällt (fattade) Beslut, med ett ord, allt det gammalt är, och blott intager det nytt är, både i Läro och lefverne, i allehanda syndiga verlds seder och förhållanden. Desse skulle i jämförelse deremot nämnas de gamle eller äldre.

Häraf vises att, namnet är tvärt emot beskaffenheten. Hvad skall då vara för sanning i de öfriga omdömen, som ligger i Hemlighetsfullare egenskaper. Dock ligger ingen magt på namnet; men blott betrakta, huru ogrundadt det är. Men om man dermed ville förstå det ena slaget, såsom ännu i sin gamla födelse, och naturliga tillstånd, under Syndens och Satans magt fånget, och de andre såsom nyfödde (och) lösgjorde från Synden, befriade från Satans magt och tyranni, genom den sanne och

[<och> [upprepning](#)] lefvande tron, som äfven visar sin frukt i ny hörsamhet och lydnad, bevisande sig i heligt och Gudfruktigt lefverne: då vore benämningen alldeles sannfärdig. — men hvad är nu den nya hörsamheten och sanna lefvande Gudaktigheten som bevises? Monne den, att alldrig gå i kyrkan, och der bevista den allmänna Gudstjensten? Eller deruti, att på flere år alldrig bevista Jesu kärleksfulla afskedsmåltid, icke heller låta barnen dertill admitteras? Monn frukten af den nya Lydnaden deri visas, att man håller de så kallade olofliga sammankomster? Eller deruti, att de icke allenast sjelfva

<sida3>

döpa barnen, utan äfven vägra Presterna detta göromål, och ogildt förklara, hvad de göra? Vidare synes det vara en slätt barnslig undergifvenhet, när Barn och Föräldrar äro mot hvarandra, och stanna ofta i bittra tvister. Huru besynnerligt framlyser Jesu kärlek och sagtmod häri, när man oförsonligt förbannar och fördömer menniskor till helvetet, ja äfven Böcker, som tyckas rent och klart framställa alla Christendomens läror, och äro af de lärde och Höge gillade, och Allmänt antagne? o.s.v. Synes icke allt detta vara idel olydnad i synnerhet emot 3<sup>die</sup> och 4<sup>de</sup> buden, mot Jesu befallning till Sakramenternas nyttjande, okärlek mot Nästan, och dristigt kärlekslöst bedömande om Böcker? m.m.

Med hvad otvifvelaktiga skäl kan icke hvar man här af sluta, att sådane äro genstörtige affällingar och föra[r]glige Uprorsmakare. m.m.? Och de som sådana dräpa, hvilket vanligast sker med hjertats hat och tungans pilar, det är icke underligt, att de mena sig göra Gudi en tjenst dermed.

Men att sanna Christne skola försmädeligen begabbas, att man dertill skall tycka sig hafva skälig ordsak, det bör ingen tvifla uppå, som tror Gud i sitt ord vara sannfärdig.

Ordsaken till ofvannämnda förhållanden borde bevisas; ty gemensamt bevistande af Allmän Gudstjenst hafver sin grund af 3dje Budet, och bör icke försummas, hvadan vi flitigt vinlägga oss om, att komma tillsammans, hvarhåldst vi kunna för att gemensamt betrakta Guds rena ord, och hela Sabbatsdagen använda, till Guds ords läsande och hörande, till Böner och loffsånger. m.m.

Att vi icke bruka Jesu heliga Nattvard Sakramenterligen, eller vilja låta våra Barn dertill admitteras, dertill är ordsaken alldeles icke

<sida4>

den, att vi Jesu högtidliga bjudning dertill förakta; men felet ligger hos dem, som äro satte öfver tjenare och tjänarinnor, att gifva dem mat i rättan tid, men det samma icke göra, utan äta och dricka med de druckna. Hvad nu sådane onde tjenare vederfaras skall, när Herren kommer, vittnar Math. 24: 50. 51. — På samma sätt förhåller det sig med Döpelsen, den vi likväl, som i annat nödfall, sjelfve förrätta. Ty vi anse lärdomen i de nya antagna icke för Christi, derföre vilje vi, som rätte Christne dermed intet hafva att beställa. Ty den, som delaktig är af Babeli synder, får äfven af dess plågor, ja! anses icke som Herdens trogna och lydiga får, som höra deras Herdes röst allena, men icke främmandes. Joh.

10:5. Hvad skiljaktigheten emellan Barn och Föräldrar beträffar, är allenast en egenskaplig följd af Jesu lära i Math. 10: 35. Hvad det vidkommer, att fördöma människor, är Lagens egentliga göromål. Om Någor talar, han tale, som Guds ord, och Guds ord fördömer alla opånyttfödda, så göra äfven rätta Christna. De omilda omdömen om Böcker, följa af trones egenskap, som icke bör stillatigande öfverse i de stycken, som angå Läran. — Här torde väl flere med skäl tyckas kunna invända och säga: med sådane svaga förebäranden, vilja de förgylla sina dumdristiga företag, lika som inga andre voro Christne, än sådane enträfn[e?] hufvuden. o.s.v. hvilken invändning allmänheten utan tvifvel tycks kunna besanna. — men att så Solklart bevisa Christendomens verkliga beskaffenhet, der den består icke blott i orden, utan i kraft. är följaktligen icke möjligt. Ty det gick Herren Jesus äfven så. Förgäfves kunde Han bevisa Jerusalems Lärde, att han var Christus, om hvilken skriften så Herligt och öfverflödigt vittnade. och den de väl hade sig bekant.

<sida5>

men voro likväl de bittraste döds utropare, både öfver honom och hans efterföljare; De ansågo sig af Skriftens innehåll hafva nödig ordsak dertill. Visserligen äro flere vittnesbönder om Läsarnes Beskaffenhet i ljust framkomne, som visa Chistendomens lifaktighet bland dem, ehuru större delen bland dem icke med fulla alfvar vikit från Jerobeams Nebots Sons synder, jag menar de nya Läro- och Kyrkoböcker, hvilka kommit det andeliga Israel, att synda. — af de klarare vittnesbönder, som jag sett, och äro allmän gjorde, äro de 54 brefven i andeliga ämnen från så kallade Läsare, särdeles bland allmogen i Norrland, tryckte i Falun 1838. Äfven Några Blad till Historien om Läsaren med afseende fästadt på de innom Helsingland vistande, författade af A. G. Säfström; samt Christliga Anmärkningar, författade af N. P. Eriksson, Bonde i Ersnas by Neder Luleå Socken, och Norrbottens Lahn, i hvilka anmärkningar vi alldeles öfverensstämma. Uti Nordisk Kyrkotidning. No 23, af den 16 november 1842, meddelas sådane vittnesbönder styckevis, som jag åtminstone för min del icke förmodadt, men Herren visar, att Hans tankar och vägar icke äro såsom våra. Men i afseende på, hvad som der så tydligt såsom orätt bestämmes det vi så ringa akta det hus, der Herrans ära bor m.m. derom vore mycket, att nämna. Men Jag måste i enfalldig framställning andraga Stephani Exempel och lärdom om Herrans Tempel i Apostla Gerningarnes 6. och 7. Capitel, och Lutherus förklarar ibland annat i sin Epistel Postilla 7:12. Det vore mindre synd, af öfverdåd utrota de kyrkor, som voro en ordsak, hvarigenom en Själ blefve förstörd, ehuru der är meningen till en annan villfarelse. Men till hvilken villfarelse en Själ blifver förförd, är skadan lika stor. I 17:8 af samma Predikan säger Han: hvarest icke Evangelium varder rent predikadt, der är en Uppenbar Skö-

<sida6>

kovärd, en mycket mindre syndare, än en sådan Predikant, och skökohuset icke så styggeligt, som en sådan kyrka. Flere dylika vittnes bönder, kunde lätt andragas, som jämte hvad anfördt är, klarligen bevisar,

att om Läran icke är Guds rena Evangelium, så är intet anseende till sjelfva huset. Ty på hvad rum som häldst, man i trone åkallar Herran, har man försäkran om Bönhörelsen. För att utrota den skadeliga villfarelsen om kyrkans värde, säger samme Luther i anförde Predikan, 14:2, att det vore väl om man vände opp och ned på alla kyrkor, och Predikande, bådo, döpte och förrättade allt, hvad som hörer till den Allmänna Gudstjensten, i Gemena hus eller under bar himmel. Christus predikade öfver flera åtskilliga ställen. Johannes Döparen Lärde alldrig i Templet. Apostlarne lärde alldrig i Templet (?). Att deras predikan och göromål, mera frukt och nytta Skaffade, än som eljest i Templet lärdes, är väl ingen tvifvel underkastadt. De första Christne kommo ock tillsammans, hvarhäldst de kunde till Guds ords hörande och Sakramenternes brukande. o.s.v. Dock likväl icke så, att man bör förakta kyrkan. Nej! det är alldeles icke vår afsikt. Ty det är Gudelig och Chistelig inrättning, men Guds afsikt deri är, att Själar skola till andeligt lif befordras. Hvar det icke sker, utan människor i andelig måtto förderfvas, som verkligen äro hans Tempel och Boning, der frågar icke heller Gud efter slika träd och Stenhus, utan befaller alla fly sådana kyrkor, der Läran är af slik beskaffenhet. Ty Gud bor icke i de tempel, som med händer gjorde äro. Paulus säger: veten i icke, att I ären Guds Tempel, och att Guds ande bor i Eder? Hvilken som Guds Tempel förderfvar, honom skall Gud förderfva; ty Guds Tempel är heligt, hvilket I ären. och åter: I ären lefvandes Guds Tempel, såsom Gud säger: Jag vill bo uti dem. m.m. Om anförde Tempel eller kyrkor, (hvad man vill kalla dem,) hafver

<sida7>

visserligen den prisvärde Fadren vida mera omvårdnad, än om dem, hvilka med händer gjorde äro. Vår gamle Lärofader Luther anför i sin Epistel Postilla 95:15 af Joh.4, att tiden nu är kommen till att bedja, icke uti Jerusalem, ejheller på bergen, utan i andan och sanningene. Dersammastädes vidare: men det folk, som har Christo, äro alle fromme och ingen lag underkastade, i synnerhet hvad kyrkoståt[?] angår. Derföre är Templet eller kyrkan nu hos dem, icke förordnad till Bön; ty de säga icke: här äret, der äret. Ja falske Profeter skola Upstå och säga. si här är Christus, man finner Honom i det Templet, som med händer byggdt är. Tron det icke, säger Han. Icke så, (såsom förr sagdt är) att man likväl skall detsamma förakta, men alldeles icke dertill blindt bunden vara, då gudlig lydnad vägrar. Ehuru det ofta beklagligen går så till, som i förstnämde Predikans 15 heter. För Predikningar fulla med villfarelser och djefla lärdom, håller ma[n] präktiga hvälfda hus, men Guds ord finner icke herberge i hela Betlehem, der det kan födas.

Men det skulle väl anses vara ett ruskigt missförstånd, om man ville mena, det djefla lärdom nu finnas i Svea Kyrkor; men om man med Andans och skriftens klara bevisning kunde visa motsattsens, vore det väl. Eho, som känner Djefvulens art, att förföra och bedraga människan, vet väl, det han med falsk frihet ledig gör den trolöse, kort sagdt från all gudlig lydnad: (den han icke förer på egenrättfärdighets Uprättande) föregifvande att Jesu förtjenst är så fullkomligt gällande, fastän en

menniska lefver i hvarjehanda laster och köttens gerningar, tröstar hon dermed, likasom han ock ingen lydnad vore Gudi skyldig. När människan åter genom Guds förekommande nåd ur säkerhets sömnen väckes, Uphör alldrig Satan, att hindra människan, från att med en lefvande tro omfatta Jesum som en fullkomlig Frälsare och lags fullbordare; utan påbördar människan den lydnad hon är Gud skyldig, och när det fattas i dess efterkommande, är ingen annan utväg än varda fördömd. Af Samma beskaffenhet befinnes så väl döpelsen, som förhörs acten vara, när Barnen första gången skola begå Nattvarden. Ty der förbindes den troende i sjelfva Rättfärdiggörelsen till Lagens summariska innehåll, och det inför Gud.

<sida8>

och hela Församlingen, som tillika med det ojäfaktiga vittnet samvetet, på Domedag skall vittna emot dem som det samma icke fullgjort. I jämförelse häremot skall ju den, som är utan tro, bestämt vara ledig från lagen och med honom intet hafva att beställa, alldenstund tron föregifves vara den samma, som dertill förbinder. Är icke detta en i Fåra ullen väl insvept djefla lära, då vet jag intet. — Men om det i hufvudsaken är rätt, hvilket i Nya Handboken befinnes, hvartill är Christus då kommen? Skriften säger, att förlossa dem, som under lagen voro, och den som undfår honom, som sådan, har äfven den förmån i Honom; men jag vet icke, hvad den, som undfår Christus, såsom bindande till Lagen, skall med Honom uträtta.

De Allena förlossas ifrån Lagen, som tro, och dem trognom är ingen lag satt. Ja! den trogne är död ifrån Lagen. Huru skall då tron, vara densamma, som dertill förbinder? Nemligen såsom skyldighet. Fast de vilja med diktade förklaringar intyga, att meningen icke så är, fast hela inrättningen gifver det så tydligen tillkänna; och i synnerhet, det som följer efter de afgifna löften i förenämde förhörs akt, der Gud, de närvarande, ja samvetet åberopas till vittnen, emot dem, som aflagde löften brutit. Ho är nu densamme, som allt detta i sjelfva verket hållit? När nu en finner, att hon det brutit, hvarthän då? Christus säger: den der tror, han skall varda salig, men som tron nu föregifves binda till lagskyldigheter, de samme äro också nu brutne, och Domen ovillkorligen bestämdt afsagd, så måste det bära till Helvetet utan krus; det hjälper ej annat. Sannt är, att så litet, som Elden är utan värma, så litet kan tron vara utan kärlek, men som värman är en följd af Elden, så är kärleken af Tron. Således är det en stor skilnad emellan det, som är en följd eller frukt af Tron och en skyldighet, hvartill tron hetes förbinda.

Lutherus förklarar äfven Epistelen till de Galater sidan 200, och säger bland annat: derföre måste man först och framför allting höra löftet, som föreställer Christum, och gifver honom Närvarande, åt dem som tro. När de nu genom tron hafva omfattat honom

<sida9>

så undfå de ock den Helige anda för den samma Christi skull. Derefter börja de, att älska Gud och Nästan, göra ock goda gerningar; och vidare: derför är den Allena en rätt Lagsens görare, som genom tron på Christum

har undfått den heliga Anda, och begynner älska Gud och tjena nästan med välgerningar. Således hafver Tron görandet med sig, som först gör dem, som skall göra lagen till ett godt träd. När således trädet först är godt gjort, så följa ock frukterna derefter. Ett godt träd bär goda frukt. m.m. Vidare läres i samma förhörs akt, att menniskan skall med Nattvarden stadfästa sina gifna löften och försäkringar, hvilket är rakt mot Jesu Lära då han säger: detta är min Lekamen och blod, utgifven och utg[j]utet till syndernas förlåtelse. Här af kan ej visas, att det är utgifvet till Försäkrings bevis till fullgörande af hvad vi lofvat.

Dock [är] ingalunda vår mening, att menniskan eho [=vem hon än är] hon är, frikalles från den lydnad, man är Gud skyldig. Men likväl är det orätt, och bör ej medgifvas, när menniskorna af inbillnings Sjelfklokhet vilja af löftets försäkringar göra lagförbindelser; Utan hvart och ett bör vara på sitt rätta ställe, och efter Guds eget ords ordning och anvisning, om det eljest skall vara en Gudelig lära, som de sanna Christne skola antaga, och hafva lif och näring af. Men ofta smakar den falska Lärans söta gift väl, men på sistone varder det visandes, om Gud i sitt ord är sannfärdig, då han säger: Alle skola dömda varda, som af villfarelse äro snär[j]de. Mera vore, att erinra så om Döpelsen, som i läran om nattvarden, men som det utförligen finnes afhandladt i christeliga anmärkningar, må den, som icke sjelfviljande vill vara i villfarelse, häri förnimma väsend[t]liga beskaffenheten. När hufvudsaken i läran är af sådan egenskap, att af Christus en Moses, af ett nådeförbund en Lagförbindelse tillskapas, och hvad som vidare finnes anmärkt, hvilket alltsammans

<sid10>

Kyrkoherdar försvara. Är då icke rättvist och tillbörligt, att Christi får derifrån aflägsna, om de annars skola finnas trogna i Jesu efterföljd.

Häremot invändes: om något är orätt, så är mycket, som är rätt. Man får ju pröfva Allting, och behålla det godt är deri. Till svar härpå må antagas Lutheri förklaring öfver Epistelen på Påska dagen, om surdegen: 25: 7<sup>de</sup> med flere paragrafer, der han bland annat säger; att om något orätt eller skadeligt blifver infördt i ett stycke eller artikel, då är straxt allt alldeles förderfvadt, och Christus bortmistad. Och vidare: ty en sådan början tränger sig in och griper om kring sig allt vidare, till dess ock de stycken som ännu äro oförfalskade, blifva till ingen nytta, och äfven den hopen förderfvas, som förr var ren. Vidare härom må i samma predikan och flerstädes läsas. Här vises[?] af Pauli språk om surdegen och huru fruktlöst och skadeligt det är, att antaga en blandad lära. På annat ställe yttrar han således: så äro äfven de alle förbannade, som höra och antaga en sådan lära.

Om man ännu fortfar och påstår, det Apostelens ord: pröfver allting, och behåller det godt är, icke ger den enfaldige någon pröfnings rättighet i afseende på utkommande Religions Böcker, så förstå vi det så, som nu till ex. då fråga är om Kyrkohandboken, att vi nemligen pröfver och jämför den gamla med den Nya "i Guds ords ljus och i Trones öfverenstämmelse." (Så göre vi äfven med Andra Böcker, som man emot

vår inre öfvertygelse vill tvinga oss, att antaga). Hvilkendera vi då finna vara rätt, den antages, och den som är orätt flys och förkastas. Ty vi anse oss icke mäktige att hvarken ändra eller uprätta särskilt Kyrko-ordning; men för att undvika all egenhet, och gifva anledning till oräkneliga oordningar och partier, Nyttjom vi gamla Allmänt antagna Kyrko och läroböcker oförändrade, Luthers Skrifter,

<sid11>

Sions gamla och Nya Sånger, den Heliga Skrift, Boken med Titel "en Ropandes röst." med flere smärre Skrifter och Böcker.

En Christelig trosbekännelse, utgifven af Läsare Sällskapet i Skellefteå, författad af Gerhard Gerhardsson i Burträsk och Bygdsele. Med den samma ärom vi i allting af enahanda Bekännelse, ehuru med någon anmärkning, om huru vi äro komne till omvändelse, Nämligen att ibland oss upväcktes några, som med en kraftig och lifgifvande andens drift, predikade ganska väldeliga (hvarom jag i början af denna skrift näm[n]de,) då mången stormade i Syndayran, och Några erforo hastigt nya födelsens verk. — men som Djefvulen Upväckte allt hvad han kunde, för att hindra Guds Verk, och försvara sitt rike, hvarigenom Guds rikets tillväxt beklagligen ganska mycket förhindrades. De kraftigaste medel Djefvulen dertill kunde nyttja, voro de, som förr varit omvände, men åter i Syndasömnen inslumrat; de äro vår tids Judar, som sjelfve hata, och äfven ägga hedningarne, nemligen de otrogne emot sanna Christna, utom hvad han genom Skriftlärda och Phariseer kan åstadkomma. Att nyttja den gamla Kyrkohandboken är oss icke medgifvet. Ty snart saggd alle, både höge och låge veta eftertryckligen påminna, att man bör vara, all menskelig ordning underdånig, för Herrans skull. Detta är ganska rätt och medgifves, att det bör så vara; ty det är Guds Befallning och enligt fjerde Budets lärdom, som löftet med sig hafver. Hvad då nödigare, än att häri vara lydlig och undergifven. Jo! så länge deras Bud med Guds ord och trone öfverensstämmer; men då fråga är om läran (Hvad verdslig handtering vidkommer, är man all lydnad skyldig) då är förhållandet helt annat; ty ingen skall tro, lefva eller dö i mitt ställe. Jag måste sjelf göra redo för mig. Sannt är: ingen öfverhet är, utan af Gudi. Derfor ho sig sätter emot öfverheten, han sätter sig emot Guds skickelse, men de som sätta sig deremot, de skola få en dom öfver sig. Hvarthän nu vi olydige? Men Apostlarne sade till

<sid12>

sine förmän: man måste mer lyda Gud än menniskor, och Lutherus förklarar i sin Epistel Postilla 96: 10 sägande: "Men förbannad vare all lydnad till nedersta Helvetet, som är öfverhetene, Fader och moder och ja och Kyrkone så lydlig, att han är Gudi olydig." Huru skule vi bete oss? Om vi lyde öfverheten i en Samvetssak, som strider mot vår inre öfvertygelse, så är fruktans värdt, att en sådan lydnad är förbannad till nedersta Helvetet, och gudi olydnad bevist, då vi äro fullkomligen och klarligen öfvertygade, att Läran som de befalla oss antaga icke är Guds rena ord och Evangelium. Förbudet emot gamla Handbokens nyttjande, då denna af Christelig öfvertygelse och välmening vid särskilta förrättningar

begäres, synes betänkelig då det ingenstädes är bevist, att den gamla Handboken är falsk eller villfarande. Innehåller den det rena Evangelium, hvarföre skall den då till bruk förbjudas?

För några år sedan begärte Pastor Conrad Grönlund å våra vägnar af Consistorium, att få bruka gamla Handboken vid kyrkliga förrättningar, men det nekades. Derefter författade vi, egenhändigt en böneskrift i samma ändamål, för att underdånigt ingifvas till Kongl. Majt; men nämde Böneskrift har ej framkommit, ehuru den är 2 gånger afskickad. Om våra hjertans trägna begäran kunde röra Edra hjertan, som våre förmän ären, kunden I omöjligt neka vår angelägna åstundan, alldenstund kärleken Uphäfver alla Lagar. En gång skola alla Herdar, för öfverherden Jesum göra redo, huru de födt hans får, då förebärande af menniskoförbud, icke lärers ursägta någon, om de försumma sin egentliga kallelsets pligt, som i synnerhet är, hvad Christus sade till Petrum: föd min får.

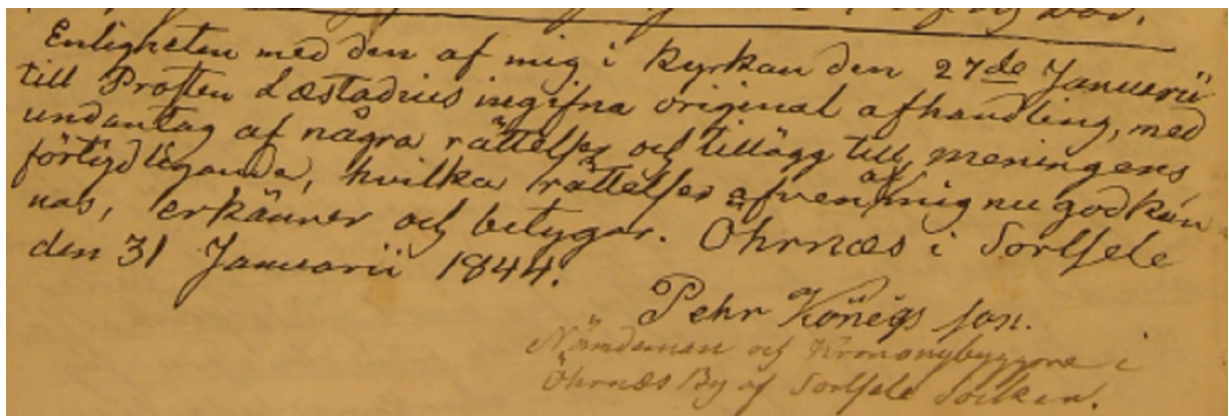
Anmärkning.

Att i denna Skrift Luthers Förklaringar och Lärdomar äro ofta åberopade och icke blotta Skriften, dertill är ordsaken den, att mången förklarar Skriften efter eget tycke, och såsom den säkraste Skrift förklarare antaga vi Lutherus, ty han har i sjelfva verket bevisat [<bevisat> upprepning] sig vara en oskrymtad Jesu Christi tjenare i lif och Död.

—  
Enligheten med den af mig i Kyrkan den 27<sup>de</sup> Januarii till Prosten Læstadius ingifna original afhandling, med undantag af några rättelser och tillägg till meningarnes förtydligande, hvilka rättelser äfven af mig nu godkännas, erkänner och betygar. Öhrnæs i Sorlsele den 31 Januarii 1844:

Pehr Königs son.  
Nämndeman och Krononybyggare i  
Öhrnæs By af Sorlsele Socken.

—  
Original / Avskriven av L. L. Læstadius / Undertecknad av Pehr Königsson / Domkapitlets i Härnösand arkiv / Landsarkivet i Härnösand /



Enligheten med den af mig i Kyrkan den 27<sup>de</sup> Januarii till Prosten Læstadius ingifna original afhandling, med undantag af några rättelser och tillägg till meningarnes förtydligande, hvilka rättelser äfven af mig nu godkännas, erkänner och betygar. Öhrnæs i Sorlsele den 31 Januarii 1844.  
Pehr Königs son.  
Nämndeman och Krononybyggare i  
Öhrnæs By af Sorlsele Socken.

Pehr Königssons egenhändiga underskrift. Kopian av Königssons brev skriven på plats av L. L. L.